

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10Cpr/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518204074
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2021:3518204074.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v A. Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: Ing. U. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom U.. F. XX/XX, T. O., právne zastúpený ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s.r.o., so sídlom Dvory 1932, Púchov, proti žalovanému: MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK, s.r.o., so sídlom Sedlišťská 1446/7, 020 01 Púchov, IČO: 31 632 157, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Treskoňova 816/1, Bytča, o zaplatenie 14.732,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietá.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu na Okresný súd Banská Bystrica dňa 30.04.2018 proti žalovanému domáhal zaplatenia 14.732,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % zo sumy 6.412,- Eur od 01.05.2015 do zaplatenia a zo sumy 8.320,- Eur od 29.04.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že žalobca vykonával u žalovaného od 01.05.1998 do 30.06.2017 funkciu ekonomického námestníka. Podmienky výkonu týchto funkcií i vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z tohto zmluvného vzťahu boli pre žalovaného a žalobcu ustanovené v Dohode o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 04.05.1998 (ďalej len „Dohoda“). Za výkon dotknutých funkcií prináležala žalobcovi v zmysle Čl. 3 Dohody základná mzda a v zmysle Čl. 4 Dohody ročná odmena. Žalobca za hospodársky (účtovný) rok 2014 a 2015 splnil, resp. boli splnené všetky vyššie uvedené podmienky pre vyplatenie ročnej odmeny za výkon manažérskej funkcie u žalovaného. Je potrebné zdôrazniť, že kladný výsledok hospodárenia žalovaného bol determinovaný aj činnosťou žalobcu, keďže žalobca sa v pozícii manažéra žalovaného priamo podieľal na dosiahnutí tohto výsledku hospodárenia, pričom práve hmotná zainteresovanosť na výsledku podnikania žalovaného bola základným predpokladom pre vyplatenie ročnej odmeny. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti máme za to, že žalobca splnil všetky podmienky pre vyplatenie ročnej odmeny za rok 2014 a 2015, preto mu vznikol právny nárok na ich vyplatenie. Zároveň si uplatnil úroky z omeškania s poukazom na Obchodný zákonník.

2. Okresný súd v Banskej Bystrici dňa 23.05.2018 vydal platobný rozkaz a doručil ho stranám sporu. Voči platobnému rozkazu žalovaný podal odpor s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že mal so žalovaným uzatvorený obchodnoprávny vzťah. S poukazom na článok IV. bod 1 Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 01.05.1998 v znení jej príloh nemal povinnosť vyplatiť odmeny žalobcovi, ale žalobca má iba právo vychádzajúc zo slova „môže“ obdržať ročnú odmenu. Vzniesol námietku premlčania, pretože odmena za rok 2014, ak by na ňu žalobca mal nárok, mala byť vyplatená do 10.04.2015, pričom žaloba bola podaná až dňa 30.04.2018, teda po

uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Nestotožňuje sa s výpočtom výšky ročnej odmeny za rok 2015, pretože neboli podmienky pre výpočet odmeny stanovené, čo znamená, že žalobca si výšku tejto odmeny pre rok 2015 určil sám. Žalobca zámerne neuviedol, že zaužívanou praxou bolo, že ročné odmeny boli pridelené na základe rozhodnutia spoločníkov na valnom zhromaždení spoločnosti. Vzhľadom na to, že Dohoda vytvorila možnosť a nie povinnosť udeliť takúto odmenu pracovníkom, o tom, či bude udelená, alebo nie, rozhodovalo valné zhromaždenie, najmä kvôli vytváraniu rezervy odmeny. Valné zhromaždenie spoločnosti sa dňa 28.04.2016 uznieslo, že nebudú vyplatené ročné odmeny za rok 2014 a 2015, pričom rezerva na odmeny na rok 2016 bude rozpustená.

3. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 24.07.2018 uviedol, že dohodu medzi stranami spore treba považovať za inomínatnú zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka. Nakoľko sa účtovná závierka schvaľuje na valnom zhromaždení spoločnosti, bolo vyplatenia ročných odmien nepriamo podmienené rozhodnutím valného zhromaždenia, ale to len vo vzťahu k schváleniu ročnej uzávierky, nie vo vzťahu k rozhodovaniu o priznaní/nepriznaní ročnej odmeny. Poukázal na zaužívanú viac ako 15 - ročnú prax medzi sporovými stranami. Treba prihliadnuť na reálny obsah práv a povinností, nielen na gramatický výklad príslušného ustanovenia. Nestotožnil sa s námietkou premlčania, nakoľko výplatný termín pre odmeny bol mesiac máj príslušného roka.

4. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec dňa 02.08.2018 na Okresný súd Považská Bystrica. Okresný súd Považská Bystrica nesúhlasil s postúpením veci z dôvodu, že sa jedná o spor z pracovnoprávneho vzťahu.

5. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn.: 7Ndc/11/2018 zo dňa 17.10.2018 rozhodol, že na prejedanie veci je kauzálny príslušný Okresný súd Nové Mesto nad Váhom s poukazom, že vo veciach v individuálnych pracovnoprávných sporoch a v sporoch z kolektívnych pracovnoprávných vzťahov, štrajku a výluky sú príslušné od 01.07.2016 súdy určené v obvodoch krajských súdov (§ 23 C.s.p.).

6. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 4Ndob/6/2017 zo dňa 25.08.2017, kde v obdobnej veci rozhodol, že na konanie je príslušný Okresný súd Považská Bystrica z dôvodu, že predmetom konania nie je pracovnoprávny spor.

7. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 04.03.2019 uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení k odporu uvádza, že nárok, ktorý si uplatňuje považuje jednoznačne za obchodno-právny nárok. Najvyšší súd Uznesením 7 Ndc 11/2018-68, zo dňa 17.10.2018 rozhodol, že kauzálny príslušným súdom v tejto veci je Okresný súd Nové Mesto nad Váhom z dôvodu, že nárok žalobcu príslušný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky posúdil jednoznačne v pomere hlasov 3:0 ako pracovno-právny nárok. Dôvodom, pre ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil nárok žalobcu ako pracovno-právny bola najmä skutočnosť, že Dohoda o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 4.5.1998 tvorí neoddeliteľnú súčasť pracovnej zmluvy žalobcu. Naďalej trváme na skutočnostiach uvádzaných v našom odpore k platobnému rozkazu. Nárok žalobcu, v časti o zaplatenie sumy vo výške 6.412.- ako odmenu uplatňovanú žalobcom za rok 2014, považujeme za premlčaný. Odmeny vyplývajúce z Dohody boli pred rokom 2015 vyplácané v mesiaci apríl spolu so mzdou a v roku 2015 mala byť podľa termínovníka odmena za rok 2014 vyplatená dňa 10.4.2015. S ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý nárok žalobcu považuje za pracovno-právny, nárok zamestnanca na vyplatenie mzdy, odstupného, alebo odmeny sa premlčí vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu dňa 30.4.2018, premlčacia doba teda uplynula dňom 10.4.2018. Vzhľadom na vyššie uvedené sme v odpore k platobnému rozkazu vzniesli v tejto časti námietku premlčania. Zároveň uvádzame, že z obsahu Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti vyplýva, že ročná odmena žalobcu nie je nárokovateľná ani vynútiteľná. Podľa čl. IV. bod 1. Dohody: „ Pracovník môže okrem základnej mzdy stanovenej podľa článku III. tejto Dohody obdržať aj pohyblivú časť mzdy - ročnú odmenu. Plánovaná výška ročnej odmeny na rok 1998 sa stanovuje s väzbou na podnikateľský zámer vedenia spoločnosti a je prílohou č. 1 tejto dohody" Podľa čl. IV. bod 2. Dohody: „Úlohy, ktoré podmieňujú výplatu ročnej odmeny v plánovanej výške sú uvedené v prílohe tejto dohody." Z uvedených ustanovení Dohody vyplývajú dve skutočnosti. 1. Z jazykovo-gramatického ako aj logického výkladu ustanovenia Čl. IV. bod 1. Dohody je zřejmé, že pracovník nemá automaticky nárok na vyplatenie ročných odmien. Slovné spojenie „pracovník môže obdržať aj pohyblivú časť - ročnú odmenu", evokuje, že aj pri splnení podmienok na vyplatenie ročnej odmeny (ako napr. hospodársky výsledok a iné) mu nemusí byť táto pohyblivá

čiasťka priznaná. O tejto skutočnosti vždy rozhodovalo Valné zhromaždenie žalovaného. 2. Jednou z podmienok pre uplatnenie ročnej odmeny, je príloha, ktorá musí byť každoročne schválená a ktorá slúži ako podklad pre výpočet výšky ročnej odmeny. Z príloh predložených žalobcom v platobnom rozkaze je zrejmé, že príloha pre výpočet odmeny za rok 2015 nebola žalobcom predložená, pretože nebola žalovaným schválená. Žalobca súdu predložil iba Prílohu č. 18, ktorá stanovovala kritéria pre vyplatenie odmien len za rok 2014. Nie je prípustné, aj s ohľadom na čl. IV. bod 2 Dohody, aby si žalobca sám určil ukazovatele pre výpočet odmeny aj na nasledujúci rok 2015. Žalobca vo svojom vyjadrení uvádza, že medzi sporovými stranami existovala zaužívaná prax, v zmysle ktorej boli žalobcovi vyplácané ročné odmeny ako náhle bola schválená účtovná závierka a zároveň boli splnené kritéria pre daný rok. Pokiaľ žalobca poukazuje na dlhodobú prax vyplácania odmien, žiada sa uviesť, že prax, ktorú medzi sebou strany zaviedli, nie je prameňom práva, ale je skutočnosťou, ktorá sa zohľadňuje pri výklade vôle. Avšak ani dlhodobá prax neumožňuje vyložiť dohodu upravujúcu výšku ročnej odmeny výlučne pre rok 1998 (z dohody je zrejmé výška ročnej odmeny sa rieši výlučne vo vzťahu k roku 1998 vid'. čl. IV. bod 1 dohody) tak, že bez uzatvorenia resp. schválenia novej prílohy, táto časovo obmedzená dohoda platí aj v roku 2015. Totožné stanovisko zaujal aj Okresný súd Považská Bystrica v bode 17. odôvodnenia rozsudku v konaní č. k.: 14Cb/147/2017-178, kde si iný žalobca nárokoval vyplatenie ročných odmien u toho istého žalovaného.

8. Na nariadenom pojednávaní zo dňa 05.11.2019 medzi stranami sporu bolo sporné, akú žalobca zastával pozíciu pri uzatvorení menežérskej dohody, či bol len zamestnancom ale aj obchodným partnerom, Výška odmien a spôsob výpočtu odmien za rok 2014 a rok 2015, či je nárok premičaný, či odmeny za roky 1998-2013 podliehali schváleniu valného zhromaždenia, či na odmenu je zmluvný nárok.

9. Žalobca na nariadenom pojednávaní vypovedal, že od roku 1998 na základe pracovnej zmluvy a jej prílohy, to je menežérskej dohody, vykonával pozíciu ekonomického námestníka a to od roku 1998 až po rok 2017. Chcel by vyjadriť svoj postoj k prejednávanej veci, ak žalovaný tvrdí, že ide o fakultatívne vyplatenie odmeny, s poukazom na článok 4 menežérskej dohody, kde je napísané „môže“, tak to neznamena, že na túto odmenu nemal zmluvný nárok, pretože je potrebné čítať aj ostatné znenie zmluvy. Slovičko „môže“ bolo tam len preto, nakoľko bolo potrebné a nutné splniť ďalšie okolnosti a to jednak ukazovatele a odmena mohla byť vyplatená až po ročnej účtovnej závierke. Tieto okolnosti boli splnené, a preto mu vznikol nárok na vyplatenie odmeny. Ak žalovaný namietá, že bol nesprávne nastavený hospodársky výsledok, tak s týmto nesúhlasí, viackrát to vysvetľoval dozornej rade a tá s tým bola uzrozmeneá. Ak plánoval hospodársky rok s hodnotou mínus 193.000,- Eur, tak toto bolo spôsobené nie hospodárením žalovaného ale jeho rozhodnutím vložiť 200.000,- Eur do záujmového združenia právnických osôb, preto túto položku bolo potrebné odpočítať v rámci bežného hospodárenia. Čo sa týka hospodárenia Mestského bytového podniku servis, tak ide o dcéru žalovaného a s touto spoločnosťou sa rávalo už aj v uvedených ukazovateľoch na ďalší hospodársky rok. Jej kladné hospodárenie uvádzali aj pre potreby ich hospodárenia, nakoľko to vyplývalo z konsolidácie týchto spoločností, ktoré medzi sebou majú vzájomný vzťah. Ďalej uviedol, že pred schválením ročnej účtovej závierky za rok 2014 došlo k zmene financovania záujmového združenia právnických osôb, tak že ich vklad nakoniec nebol 200.000,- Eur ale 70.000,- Eur, to ale neznamena, že úspora 130.000,- Eur sa mala premietnuť aj vo vyplatení ich odmien, práve naopak ak sme hospodárili so ziskom 6.000,- Eur, pri pláne mínus 193.000,- Eur, tak ich hospodársky výsledok by bol 200.000 Eur., pričom z tejto položky pre výpočet odmien, odpočítal 130.000,- Eur, nakoľko toto nebolo ich zásluhou ale len rozhodnutím žalovaného znížiť príspevok do záujmového združenia. Chcel by ešte podotknúť, že o tom, koľko peňazí dajú do záujmového združenia, nerozhodoval žalovaný ale samotné záujmové združenie, ktorého bol žalovaný členom. Čo sa týka odmien za rok 2015, poukázal, že ukazovatele pre nich boli len formálnym aktom, ktorý však nemal vplyv na samotnú menežérsku dohodu. V tom čase bol konateľom pán P. a takýto doklad si mohli kedykoľvek podpísať. Zo strany dozornej rady vznikali pripomienky, aby bola ich väčšia zainteresovanosť na kladnom hospodárskom výsledku, čomu sa nebránili a žiadali, aby bolo jasné, za akých podmienok im bude vyplatená odmena. Keďže žiadne ukazovatele nové neboli predložené, mali za to, že platí doterajšia dohoda. Skutočnosť, že má nárok na túto odmenu, svedčí aj to, že menežérska dohoda zanikla až ku dňu 1.5.2016, na základe dodatku k pracovnej zmluvy. Odmena za rok 2015 vychádzala z prílohy č. 18, ktorá bola pre rok 2014, s výnimkou toho, že tam zapracoval plán, ktorý bol schválený valným zhromaždením na rok 2015. Ukazovatele na príslušný rok pre vyplatenie odmien na príslušný rok podpisoval konateľ spoločnosti a to pán P.. Hospodársky plán za rok 2014 bol schválený valným zhromaždením vo výške

mínus 190.000,- Eur a výsledok hospodárenia bol v pluse 6.000,- Eur, teda výsledok hospodárenia bol za rok plus 76.000,- Eur. V tomto smere nevidí žiaden problém.

10. Svedok Ing. Q. P. na nariadenom pojednávaní vypovedal, že žalovaný bol založený v roku 1995, kde on bol menovaný do funkcie konateľa a riaditeľa spoločnosti. Takto to bolo až do roku 2016, kedy so žalovaným ukončil spoluprácu. Hneď od začiatku bola zaužívaná prax pre menežerov, že bude im patriť okrem základnej mzdy aj ročná odmena, ktorá sa bude odvíjať od hospodárskych výsledkov. Každý rok sa stanovovali ukazovatele na začiatku roka, ktoré pri ich splnení mali byť predpokladom na vyplatenie odmeny. Ukazovatele sa týkali pozitívneho hospodárenia, objemu pohľadávok a objemu miezd. V roku 2001 žalovaný založil dve dcérske spoločnosti, na základe čoho sa zmenili aj ukazovatele pre vyplácanie odmien. Ukazovatele vychádzali z hospodárenia všetkých troch spoločností. Tak to aj bolo na začiatku roku 2014. Bola zaužívaná prax, že ak menežeri splnia ukazovatele, budú mať nárok na odmenu, ktorá bola 40 % zo základnej mzdy. V novembri 2014 sa konali komunálne voľby a došlo k zmene na poste primátora mesta, čo malo vplyv aj na ich ďalšie fungovanie. Na valnom zhromaždení žalovaného v roku 2015 nový primátor, resp. nové vedenie mesta skonštatovalo, že sa nebudú vyplácať zatiaľ odmeny a že sa urobia nové kritéria pre vyplácanie odmien. On sa viackrát o toto zaujímal ale nikdy nedostal žiadnu konkrétnu odpoveď. Z tohto dôvodu ani nepodpisoval nové ukazovatele na rok 2015 a čakal na informácie od nového vedenia. To, že im odmeny neboli vyplatené, považuje aj za určitú nespravodlivosť, nakoľko ostatní zamestnanci boli taktiež odmeňovaní základnou mzdou a mesačnými odmenami, pričom menežeri túto možnosť nemali, mohli len dostať tzv. koncoročné odmeny. Čo sa týka žalobcu, tak tento robil u nich civilnú vojenskú službu, kde si ho otestovali, a keďže s ním boli spokojní, zobrali ho do tímu. Čo sa týka mesačných odmien pre bežných zamestnancov, tak o tomto rozhodovali oni. Čo sa týka koncoročných odmien, tieto sa predkladali vždy valnému zhromaždeniu. Od roku 1995 do roku 2015 vždy valné zhromaždenie zobralo na vedomie, že boli splnené predpoklady, ako boli vypočítané odmeny a tieto následne boli vyplatené. Čo sa týka prílohy č. 18, táto bola vyhotovená krátko po VZ konanom v roku 2015, pričom vychádzalo sa z toho, čo sa na valnom zhromaždení prerokovalo a určilo, čo bude predpokladom na vyplatenie odmien. Na VZ v roku 2015 boli predložené výpočty odmien, nakoľko splnili všetky ukazovatele, pričom je presvedčený, že tieto údaje sú všetky správne. Nové vedenie povedalo na valnom zhromaždení, že sa ukazovatele musia prehodnotiť. Nešlo teda o negáciu toho, čo sa určilo alebo malo vyplatiť. Rozhodlo sa, že sa to nevyplatí s tým, že on čakal aké budú ďalšie postupy v tejto veci. Nakoniec k žiadnym usmerneniam ani k rozhodnutiu nedošlo, pričom ak by aj došlo, myslím si, že retroaktívne by sa to nedalo zmeniť za rok 2014. Nezahrnuli do kladného hospodárskeho výsledku úsporu 130.000 EUR preto, pretože táto úspora nie je zásluhou ich práce ale len rozhodnutím majoritného majiteľa. Keďže nedošlo k zmenám ukazovateľov na rok 2015, naďalej pracovali a dá sa povedať, že to bolo jednomyseľné rozhodnutie vedenia, aby si požiadali o vyplatenie koncoročných odmien. Keďže mali všetci menežerske zmluvy, tak ich ani nenapadlo si nechať vyplácať mesačné odmeny. V predchádzajúcich rokoch, neboli námietky alebo pripomienky k tomu, že sa nemajú vyplácať odmeny, vie, že bolo aj obdobie, keď sa dosiahol nižší hospodársky výsledok, čo malo samozrejme vplyv aj na vyplatenie nižších odmien. Čo sa týka rezervného fondu, tak v zmysle stanov v tomto fonde musela byť určitá čiastka, ktorá bola aj zložená, oni v ďalších rokoch nenavýšovali rezervný fond a účtovne si ani z rezervného fondu nevyplácali odmeny. Vie, že na VZ sa dávali peniaze iba do fondu investícií. Čo sa týka ich odmien, tie išli z prevádzkových účtov spoločnosti. Nevie o tom, že by sa v roku 2015 rozpúšťali rezervy pre odmeny za rok 2014. V roku 2015 sa síce rozhodlo, že sa rezerva rozpúšťa a odmeny sa nevypláca ale to neznamená, že ide o rezervný fond v zmysle stanov spoločnosti. Išlo o inú účtovnú položku. Keď sa rozpúšťala rezerva, peniaze boli reálne na účte. Vyplatenie odmien nebolo podmienené tým, že niečo podporia, bolo to jeho vlastné rozhodnutie. Podporil kultúru alebo nemocnicu.

11. Tunajší súd rozsudkom č.k. 10Cpr/43/2018 - 157 zo dňa 25.06.2020 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.145,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.412,- Eur od 01.05.2015 do zaplataenia a vo zvyšnej časti žaloba zamietol. Na odvolanie žalovaného odvolací súd uznesením č.k. 6CoPr/6/2020-244 zo dňa 31.05.2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.145,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.412,-,- eur od 01.05.2015 do zaplataenia a súvisiacom výroku III. o trovách konania, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 25.06.2020 bol súdom

prvej inštancie verejne vyhlásený napadnutý rozsudok. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku je zrejmé, že rozsudok bol vo výroku I. vyhlásený v znení "Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 8.145,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.412,- eur od 01.05.2015 do zaplataenia.". Rovnako je tento výrok uvedený aj v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, avšak z jeho odôvodnenia vyplýva, že súd žalobcovi priznal sumu istiny 6.412,- eur. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní túto skutočnosť namietal, je táto jeho odvolacia námietka dôvodná a odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá v časti priznanej istiny výroku rozsudku, v dôsledku čoho rozsudok trpí vadou nepreskúmateľnosti, čo zakladá dôvod na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Je pravdou, že súd prvej inštancie následne opravným uznesením zo dňa 29.07.2020 výrok I. napadnutého rozsudku v časti istiny opravil zo sumy 8.145,- eur na sumu 6.412,- eur ako zrejmú nesprávnosť a chybu v písaní, ku ktorým došlo pri písomnom vyhotovení rozsudku, avšak na vydanie opravného uznesenia za účelom opravy vyhláseného rozsudku týmto spôsobom neboli splnené zákonné podmienky a opravné uznesenie je v rozpore s ustanoveniami § 224 v nadväznosti na § 219 ods. 4 CSP. V prípade istiny uvedenej vo výroku I. napadnutého rozsudku zjavne nejde o chybu v písaní a ani o zrejmú nesprávnosť, ku ktorým došlo až pri písomnom vyhotovení rozsudku, pretože suma istiny 8.145,- eur bola uvedená už v zápisnici o vyhlásení rozsudku, ergo súd vyhlásil výrok I. rozsudku v znení s istinou 8.145,- eur a takto vyhlásenému rozsudku zodpovedalo aj jeho písomné vyhotovenie. Zjavne tak nejde len o chybu pri písomnom vyhotovení rozsudku a neprichádza do úvahy, aby súd opravným uznesením menil alebo opravoval už vyhlásený rozsudok z dôvodu, že si uvedomil neskôr jeho nesprávnosť, a to ani vtedy, ak pri jeho vyhlásení neboli prítomné strany sporu. Možnosť opravy výroku rozsudku je totiž limitovaná ustanovením § 219 ods. 4 CSP, podľa ktorého je súd viazaný vyhláseným rozsudkom. Súd prvej inštancie posúdil vec ako pracovnoprávny spor, aplikujúc ustanovenia Zákonníka práce s odôvodnením, že sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR 4Ndob/6/2017 zo dňa 25.08.2017). Uznesenie Najvyššieho Slovenskej republiky (ďalej aj len "najvyšší súd") 4Ndob/6/2017 zo dňa 25.08.2017 však nebolo vydané v tejto veci, ale v obdobnej, pričom týmto uznesením najvyšší súd riešil otázku kauzálnej príslušnosti a rozhodol, že uvedená vec nie je pracovnoprávnym sporom. Súd prvej inštancie mal zrejmé na mysli uznesenie najvyššieho súdu 7Ndc/11/2018 - 68 zo dňa 17.10.2018, ktorým bolo rozhodnuté o kauzálnej príslušnosti Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v tejto veci z dôvodu, že žalobca sa domáha vyplatenia nezaplatenej mzdy a teda uplatňuje nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že v rozhodnutí najvyššieho súdu 7Ndc/11/2018 bola posudzovaná otázka príslušnosti súdu na prejednanie veci za situácie, že v danom prípade nedošlo k meritórnemu prejednaniu veci, preto záver súdu prvej inštancie, že v dôsledku viazanosti týmto právnym názorom vec posúdil ako pracovnoprávny spor a aplikoval na vec ustanovenia pracovnoprávnych predpisov, je nesprávny, a to nesprávny do tej miery, že uvedeným právnym názorom súd prvej inštancie viazaný nie je, čo však nevylučuje, že v konečnom dôsledku môže ísť aj o pracovnoprávny spor a nárok žalobcu môže byť posúdený ako nárok z pracovného pomeru, avšak v dôsledku konštatácie súdom prvej inštancie (nesprávnej) o viazanosti uvedeným názorom najvyššieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje riadne a presvedčivé právne posúdenie veci, t. j. z akých dôvodov by mal byť uplatnený nárok nárokom z pracovného vzťahu. Žalovaný v odvolaní namietal, že podľa dohody pracovník môže okrem základnej mzdy obdržať aj pohyblivú časť mzdy - ročnú odmenu, no žalovaný nemal povinnosť vyplatiť žalobcovi odmenu. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca, aby dostal ročnú odmenu, musel splniť viaceré hospodárske ukazovatele a teda po ich splnení bolo legitímne, že žalobcovi táto časť mzdy bez ďalšieho schvaľovania patrí. Obligatórnou povinnosťou nebolo, aby ročnú odmenu schvaľovalo valné zhromaždenie žalovaného, keďže tento zmluvný vzťah posúdil súd ako pracovnoprávny, nie obchodný, pričom túto podmienku si strany nedohodli. Zmluvné strany si v zmluve výslovne uviedli, že ide o pohyblivú časť mzdy a nie o odmenu a stanovili podmienky, za akých okolností sa ročná odmena bude vyplácať. Z odôvodnenia rozhodnutia však odvolací súd nezistil, v dôsledku ktorých skutkových zistení a akým právnym posúdením dospel súd prvej inštancie k záveru, keď z možnosti žalobcu získať odmenu vytvoril nárok a tým z práva žalovaného jeho povinnosť na udelenie odmeny. Táto skutková okolnosť z vykonaného dokazovania nevyplýva, nie je zrejmé, z akých skutkových okolností vyvodil súd prvej inštancie tento právny záver bez riadneho odôvodnenia poukazom na citáciu príslušných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na predmetnú vec. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že na priznanie odmeny nebola splnená podmienka uskutočnenia prídeltu zo zisku do rezervného fondu z dôvodu, že tento bol rozpustený, pričom neobstojí argumentácia súdu, že táto námietka nie je opodstatnená, nakoľko peniaze na odmeny neboli vyplácané z rezervného fondu ale z prevádzkového fondu, keď skutočnosť, že odmeny neboli vyplácané z rezervného fondu je zrejmá, avšak nesúvisí s

možným nárokom žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, či skutočne bola na ročnú odmenu splnená podmienka prídely do rezervného fondu, keďže s touto námietkou žalovaného sa súd prvej inštancie nezaoberal. Skutková okolnosť prídely zo zisku do rezervného fondu z vykonaného dokazovania nevyplýva a potom nie je zrejmé, ako prípadné splnenie alebo nesplnenie tejto podmienky súd prvej inštancie právne posúdil. Podmienka odmeny spočívajúca v prídely do rezervného fondu je zjavne odlišná od okolnosti, z akého fondu sú odmeny vyplácané, a preto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zaoberajúce sa len tým, z ktorého fondu boli odmeny vyplácané, nedáva odpoveď na relevantnú otázku splnenia podmienky, za ktorej mohol žalobca získať odmenu, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. I podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu". Napadnutý rozsudok nedáva presvedčivé odpovede na základné, právne relevantné otázky. Súd prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania bral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, riadne nezdôvodnil základné právne posúdenie vzťahu, na základe ktorého žalobca uplatnil svoj nárok, vychádzajúc z nesprávnej premisy, že je viazaný názorom najvyššieho súdu, ktorý sa však nezaoberal uplatneným nárokom, ale iba príslušnosťou súdu, presvedčivo nezodpovedal otázku splnenia podmienky prídely do rezervného fondu zo zisku žalovaného ako podmienku odmeny a najmä otázku, na základe ktorých konkrétnych skutkových zistení a akým právnym posúdením veci dospel súd prvej inštancie k záveru, keď v dohode uvedenú možnosť žalobcu obdržať odmenu vyhodnotil ako jeho nárok a zároveň tým povinnosť žalovaného odmenu vyplatiť. Tieto vady odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie sú tak závažného charakteru, že v ich dôsledku je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, a týmto postupom súd prvej inštancie porušil právo strán na spravodlivý proces. Tieto nedostatky nemožno napraviť v odvolacom konaní, a preto odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom výroku I. ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania a v spojení s opravným uznesením podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vrátil vec súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie v priebehu ďalšieho konania bude opätovne prejednať vec v rozsahu, v akom bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. V nadväznosti na ods. 14. tohto odôvodnenia pritom odvolací súd zdôrazňuje, že naďalej zostáva uplatneným nárokom suma 8.145,- eur s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.412,- eur od 01.05.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie sa vysporiada s dôvodmi, pre ktoré bolo jeho rozhodnutie zrušené, ako aj s odvolacími námietkami žalovaného v rozsahu, na ktorý poukázal odvolací súd. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva riadne a presvedčivo zdôvodnené základné právne posúdenie uplatneného nároku, pričom rozhodnutie najvyššieho súdu o kauzálnej príslušnosti nie je v tomto posúdení záväzné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, z ktorých konkrétnych skutočností súd vychádzal a akými úvahami bol vedený, keď uplatnený nárok v dohode označený ako " možnosť" posúdil ako povinnosť, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s tvrdými skutočnosťami, či ročné odmeny boli pridelované na základe rozhodnutia spoločníkov valným zhromaždením, právnym režimom pridelovania odmien, konkrétnymi zmluvnými dojednaniami a podmienkami, najmä prídely do rezervného fondu. Len samotné konštatovanie postupom súdu prvej inštancie v odsekoch 29. a 30. rozsudku, bez náležitého odôvodnenia s vysporiadaním sa s relevantnými skutočnosťami, listinnými dôkazmi, nie je možné bez ďalšieho podrobiť odvolaciemu prieskumu. Pred novým rozhodnutím sa súd prvej inštancie vysporiada so všetkými vyššie uvedenými pochybeniami a vo veci opätovne rozhodne. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom dôkazy vyhodnotí v súlade s ustanovením § 191 CSP, venujúc náležitú pozornosť aj písomnému vyhotoveniu rozhodnutia, keď aj v napadnutom rozsudku je v záhlaví nesprávne uvedený predmet sporu "zaplatenie 16.959,- eur" namiesto 14.732,- eur, ako aj označenie bydliska žalobcu, ktoré skutočnosti by mal súd prvej inštancie opraviť opravným uznesením, keďže napadnutý rozsudok je vo výroku II. odvolaním nedotknutý a tým právoplatný.

12. Po vrátení veci odvolacím súdom strany sporu nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

13. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

14. Dňa 01.05.1998 žalovaný ako zamestnávateľ uzatvoril so žalobcom ako zamestnancom „Dohodu o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“. Predmetnou dohodou sa žalobca zaviazal zabezpečovať úlohy vyplývajúce zo Zákonníka práce, Obchodného zákonníka, všeobecne záväzných predpisov a z interných noriem spoločnosti. Okrem základných povinností stanovených Zákonníkom práce a pracovným poriadkom sa žalobca zaviazal poznať a rozvíjať strategické zámery spoločnosti, vypracovávať vlastné strategické zámery, uplatňovať progresívne prvky v riadení, plniť uznesenia riadiacich orgánov spoločnosti, účelne a logicky hospodáriť so zdrojmi, zachovávať mlčanlivosť atď. Dohoda ďalej obsahuje úpravu zákazu konkurencie. Predmetnou dohodou bola základná mzda žalobcu stanovená na 14.000,- Sk mesačne.

15. Žalobca a žalovaný sa dohodli aj na tom, že pracovník môže okrem základnej mzdy obdržať pohyblivú časť mzdy - ročnú odmenu, ktorej výška sa na rok 1998 stanovuje s väzbou na podnikateľský zámer spoločnosti a je prílohou č. 1 „Dohody“ s tým, že úlohy podmieňujúce výplatu ročnej odmeny v plánovanej výške sú uvedené v prílohe č. 1.

16. Ročnú odmenu bolo možné priznať, len ak bude uskutočnený prídel zo zisku do rezervného fondu s tým, že výsledná výška ročnej odmeny sa stanoví po overení a schválení ročnej účtovnej uzávierky. Výsledná výška ročnej odmeny sa stanovuje po overení a schválení ročnej účtovnej uzávierky. V prípade, že s pracovníkom bola uzatvorená dohoda o zmluvnej mzde v priebehu roka, bude výška ročnej odmeny prepočítaná úmerne k dobe uzatvorenia tejto dohody. Obdobne sa postupuje pri zmenách funkčného zaradenia. Ak dôjde k skončeniu platnosti tejto dohody z dôvodu okamžitého zrušenia pracovného pomeru, výpovede, odvolania z funkcie alebo ak sa pracovník funkcie vzdá, budú s ním vysporiadané len mzdové záležitosti vyplývajúce z podmienok dohodnutého mesačného platu.

17. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 05.05.2014 bola podpísaná príloha č. 18 pre rok 2014. Ďalej nebolo sporné, že príloha k zmluve pre rok 2015 nebola podpísaná. V rámci týchto príloh boli stanovené ukazovatele, ktoré mal žalobca dodržať, aby mu vznikol nárok na vyplatenie ročnej odmeny (hospodárske výsledky, limit pohľadávok, objem miezd žalovaného) a stanovená výška odmeny vyjadrená percentom a to 40 % z vyplatenej hrubej mzdy.

18. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca v zásade dodržiaval ukazovatele do roku 2013 a ročné odmeny mu boli vyplatené v rámci bežnej mzdy v plnej výške v máji príslušného kalendárneho roka.

19. Žalovaný v písomných a ústnych podaniach namietal, že žalobca nesplnil ukazovatele za rok 2014, pôvodne aj navrhol v tomto smere vykonať dokazovanie, ale žiadne relevantné listiny alebo tvrdenia nepredložil, preto súd s poukazom na § 151 C.s.p. vychádza z toho, že žalobca splnil hospodárske ukazovatele žalovaného za rok 2014 a výška odmeny je 6.412,- Eur, ktorej správnosť výpočtu žalovaný v podstate ani nenamietal.

20. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či na ročnú odmenu má žalobca nárok po splnení všetkých ukazovateľov alebo ide o nenárokovateľnú odmenu, ktorej priznanie závisí od odsúhlasenia valného zhromaždenia žalovaného.

21. Zo zápisnice zo zasadnutia valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 28.04.2016 vyplýva, že valné zhromaždenie neschválilo výplatu ročnej odmeny zamestnancov za rok 2014 ani za rok 2015. Zároveň uložilo zabezpečiť rozpustenie rezervy v účtovnom období roku 2016.

22. V obdobnej veci Krajský súd Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn.: 14Cb/147/2017 zo dňa 30.07.2018, ktorý žalobu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že aby konateľovi vznikol nárok na odmenu, Obchodný zákonník vyžadoval a vyžaduje, aby o tejto odmene rozhodlo valné zhromaždenie. Pokiaľ však ide o ročné odmeny za roky 2014 a 2015, žalobca nepreukázal, že by mu valné zhromaždenie takéto odmeny priznalo. Žalobcovi teda nárok na sumy 10.769,- Eur a 11.580,- Eur nevznikol.

23. Podľa článku 2 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikáť len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Zamestnávateľ má právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre a určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva, ak tento zákon,

osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávného vzťahu alebo spoluzamestnancov.

24. Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce V pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú:

- a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika,
- b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto),
- c) deň nástupu do práce,
- d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

25. Podľa ods. 4 cit. zák. v pracovnej zmluve možno dohodnúť ďalšie podmienky, o ktoré majú účastníci záujem, najmä ďalšie hmotné výhody.

26. Podľa § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení účinnom k 1.8.1995 vzťah medzi spoločnosťou a členom štatutárneho alebo iného orgánu spoločnosti alebo spoločníkom pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti sa spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve, pokiaľ z ich dojednaní so spoločnosťou alebo iných ustanovení tohto zákona upravujúcich ich povinnosti nevyplýva iné určenie práv a povinností.

27. Podľa § 125 ods. 1 písm. f) Obchodného zákonníka valné zhromaždenie spoločníkov je najvyšším orgánom spoločnosti. Do jeho pôsobnosti patrí vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov.

28. Podľa § 134 Obchodného zákonníka na rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov, sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov.

29. Podľa bodu 5. a 6. článku IV Dohody ročnú odmenu je možné priznať len za podmienky, že bude uskutočnený prídel zo zisku do rezervného fondu minimálne v plánovanej výške. Výsledná výška ročnej odmeny sa stanovuje po overení a schválení ročnej účtovnej uzávierky.

30. Na podklade vykonaného dokazovania, riadiac sa názorom odvolacieho súdu, berúc do úvahy právnu istotu strán v spore (por. rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020), súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom bola dňa 04.05.1998 uzatvorená dohoda, na základe ktorej žalobca pre žalovaného vykonával riadiacu pozíciu u žalovaného. Medzi stranami sporu boli dohodnuté mzdové podmienky, ktoré sa odvíjali od nasledovného: žalobcovi patrila základná mzda stanovená na mesačnej báze (§ 43 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce) a ročná odmena, stanovená ako pohyblivá časť mzdy, ktorá závisí od splnenia ukazovateľov, ktoré mali byť medzi zmluvnými stranami každoročne odsúhlasené a žalobcom splnené.

31. Súd zistil, že žalobca a žalovaný dňa 05.05.2014 si dohodli hospodárske ukazovatele na rok 2014, pričom súd mal za preukázané, že žalobca tieto ukazovatele za rok 2014 splnil, a preto mu vznikol nárok na priznanie ročnej odmeny za rok 2014 vo výške 6.412,- Eur. S poukazom na závery odvolacieho súdu (bod 19. uznesenia) súd prvej inštancie konštatuje, že ročná odmena nebola nárokovateľnou zložkou, ale len dispozitívnou, ktorá v končenom dôsledku závisí výlučne od vôle žalovaného (bod 5. a 6. článku IV Dohody). Vychádzajúc s celého zmluvného dojednaní, bolo zrejmé, že žalobca, aby dostal ročnú odmenu, musel splniť viaceré hospodárske ukazovatele, a teda po ich splnení, bolo legitímne a zmluvne dohodnuté, aby túto ročnú odmenu ešte schvaľovalo valné zhromaždenie žalovaného s tým, že na tento účel malo vytvoriť finančnú rezervu. Z valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 28.04.2016 je preukázané, že táto rezerva nebola vytvorená a ani valné zhromaždenie nedalo súhlas na vyplatenie odmien, teda nárok žalobcu nebol riadne preukázaný, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

32. Ak žalobca namietal, že rezervný fond nebol nikdy rozpustený alebo zrušený, nemá to vplyv na priznanie odmeny, pretože valné zhromaždenie žalovaného na tento účel nevytvorilo žiadnu finančnú rezervu. Na veci nemení ani skutočnosť, že žalobca v rámci svojho pracovného zaradenia nezastával žiadnu pozíciu v zmysle Obchodného zákonníka, ale mal postavenie klasického zamestnanca, pretože voľou zmluvných strán nebola len aplikácia Zákonníka práce, ale malo sa vychádzať aj z

Obchodného zákonníka, ktorý upravuje odmeňovanie riadiacich osôb spoločnosti tak, že to patrí do sféry rozhodovania valného zhromaždenia spoločnosti.

33. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).